

bart i Færd med at komme paa Moden igen. Det er det samme Vaas, der kolporteres her i Byen af den forløbne Præst, vi en Tid havde bissende i »Femte Juni«. Det skal betragtes som en stor Naade af Forsynet at blive ristet over en sagte Ild og kærtegnet med gloende Tænger. En saadan Kur skal virke til vor moralske Forbedring. Kan De begribe, Professor Bendix, hvorfra Folk faar det lammefromme Sind? Naar jeg har mine Stensmerter, føler jeg Lyst til at styrte ud paa Gaden med en Køkkenkniv og skære Halsen over paa alle mine Medmennesker.«

Professorens store brune Øjne var bleven endnu større bag de tykke Brilleglas. Han forstod ikke, hvor Enslev vilde hen med sin Tale, som der tydeligt stak en Hensigt i.

»Jeg har — som sagt — endnu ikke haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med Sagen. Og hvad den omtalte Præst angaar —«

»Ja, han er lige til Tugthuset. Først gaar den Kanalje hos os i to Maaneder og lader sig fede op, og bagefter sælger han sin Fromhed til vore Fjender. Saadan er de Karle! . . . Hvad Distriktslæge Gaardbo angaar, saa er han min Nevø. Jeg nævner det kun, for at De kan forstaa, hvorfor jeg oprindelig interesserede mig for Affæren. Det har forøvrigt nu vist sig, at det ogsaa her er Præstepartiet, der har været ude paa Rov. Det vil sikkert blive nødvendigt at